

fremt de ikke i Løbet af f. Eks. 4 Uger fra Udstedelsesdagens har opnaaet Rigsdagens Godkendelse.

Indenrigsministeren har endvidere tiltraadt, at Loven af 7. August 1914 i hvert Fald maa bortfalde med den endelige Fredslutning.

Flertallet indstiller derfor Lovforslaget til Vedtagelse i *uforandret* Skikkelse.

Et *Mindretal* (Birck, J. C. Christensen, Jørgen Jensen, N. P. Jensen, N. Neergaard, Pitzner og Slebsager) vil kun med største Betyrning kunne imødesee en Stigning af Statsgælden op til 773 Mill. Kr., men skal dog efter Omstændighederne ingen Indvending rejse mod det foreslaaede Statslaans Størrelse eller Vilkaar, forsaavidt man, samtidig med at bevilge Laanet, kan opnaa visse Betyggelser med Hensyn til den økonomiske Fremtid, vi gaar i Møde. En saadan Betyggelse synes jo nemlig ganske at savnes, naar Finansministeren i Oktober 1918 kan tilsige Balance for indeværende Finansaar, for 4 Maaneder senere, efter Krigens Ophør, at fremtræde med en Underbalance paa 150 Mill. Kr. for samme Finansaar. Der vil ikke være mindste Sikkerhed for, at ikke Finansaaret 1919—20 fører os ind i endnu mere uholdbare Tilstande, medmindre der kan skabes et fastere Grundlag for den hele Finansstyrelse og stilles rimelige Besparelser i Udsigt.

Hvad nu det sidste angaar, har de Udtalelser, som under Udvalgets Forhandlinger er fremkommet fra Ministeriets Side, ikke frembudt faste Holdepunkter af væsentlig Betydning, men været af en saavag og svævende Art, at de end ikke egnede sig til at gives Udtryk i skriftlig Form. Des mere Vægt maa *Mindretallet* da lægge paa det Krav, det har stillet om indenfor en rimelig Tid at komme bort fra den vilkaarlige Myndighed, der navnlig ved Loven af 7. August er lagt i Regeringens Haand. Saa længe denne Myndighed bestaar, vil Rigsdagen ikke have virkelig Frihed til at behandle de forskellige Love, der griber ind paa Prisreguleringens

Omraade, idet Ministeriet altid gennem den Myndighed, som Loven lægger i dets Haand, vil kunne øve et Tryk paa Lovgivningsmagtens Beslutninger ved at stille i Udsigt at ville handle paa egen Haand, saafremt Enighed ikke kan opnaas. Ogsaa direkte gennem de mange Raads og Nævns dyre Administration har Loven bidraget til og vil fremdeles bidrage til at forværre den finansielle Situation. Mest af alt vil det dog være nødvendigt at komme bort fra Regeringens vilkaarlige Myndighed over Erhvervslivet, fordi dette kun kan trives og udvikles under lovbunden Frihed, hvor enhver kender sin Ret og Grænserne for den. Thi uden en saadan fri Udvikling af Erhvervslivet vil dette ikke kunne naa en saadan Trivsel, at det vil være i Stand til at bære de betydelige Byrder, som Statsfinanserne nødvendig maa paalægge det i de nærmest kommende Aar.

Det ligger Mindretallet ganske fjernt at mene, at alle de rationerende og prisregulerende Foranstaltninger, som har set Lyset under Krigen, med eet Slag kan afskaffes. Selvfølgelig maa der gives en rimelig Tidsfrist til deres Afvikling, og nogle af dem maa sikkert opretholdes, indtil Forholdene bliver mere normale; thi Mindretallet vil ikke ved Afviklingslovgivningen prisgive det forbrugende Publikum til Udbytningsmuligheder, som midlertidig Standsning af Tilførsler af Varer kan medføre. Men hvad der nu, da Krigen er endt, skal ske paa dette Omraade, maa ske ved fri Overenskomst mellem Regering og Rigsdag, ikke ved ensidige Regeringsforanstaltninger, byggede paa en Bemyndigelse, som var givet Regeringen med Krigen for Øje og kun for dens Varighed. Nu at ville benytte den Omstændighed, at Rigsdagen i maaske overdreven god Tro har undladt at tidsbegrænse Loven af 7. August, til mod den halve Rigsdags Protest at opretholde sin vilkaarlige Myndighed i ubegrænset Tid efter Krigen vil være at handle mod alle de Forudsætninger, under hvilke Loven i sin Tid blev givet.